

Daniels Bog – Nummer et hundrede og enogfyrre

Åbenbaring af den profetiske betydning af pavedømmets tilbagevenden og den ottende præsident

Jeff Pippenger
2024-03-17

Vi betragter for nærværende meget nøje de profetiske kendetegn ved den historie, hvor pavedømmet vender tilbage til jordens trone som det ottende hoved, det vil sige af de syv hoveder. Dette gør vi for omhyggeligt at identificere de profetiske kendetegn ved den historie, hvor den ottende præsident, det vil sige af de syv præsidenter, fuldbyrder dannelsen af billedet af det pavelige dyr. Vi har indledt vore overvejelser over disse sandheder med Karmels Bjerg og Herodes' fødselsdag. Begge hellige illustrationer repræsenterer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, som også er fremstillet i vers enogfyrre i Daniel kapitel elleve.

Han skal også trænge ind i det herlige land, og mange lande skal blive omstyrtet; men disse skal undslippe hans hånd: Edom og Moab og hoveddelen af Ammons børn. Daniel 11:41.

Nordens forfalskede konge går i verset ind i det herlige land. Det herlige land i det gamle Israels historie var Judas land, og det blev fremstillet som et land, der flød med mælk og honning, og af denne grund, blandt andre, var det herligt. Det var herligt, fordi Kristus valgte dets hovedstad, Jerusalem, som stedet for sit tempel, og den by, hvor han valgte at sætte sit navn.

Fra den dag da jeg førte mit folk ud af Ægyptens land, udvalgte jeg ingen by blandt alle Israels stammer til at bygge et hus i, for at mit navn skulle være dér; og jeg udvalgte heller ingen mand til at være fyrste over mit folk Israel. Men jeg har udvalgt Jerusalem, for at mit navn skal være dér, og jeg har udvalgt David til at være over mit folk Israel. 2 Krønikebog 6:5, 6.

Det bogstavelige Juda land var det herlige land for det bogstavelige oldtidige Israel, og De Forenede Stater er det åndelige Juda land, det herlige land for det åndelige moderne Israel.

„Når det land, som Herren tilvejebragte som et tilflugtssted for sit folk, for at de kunne tilbede Ham efter deres egen samvittigheds bud, det land, over hvilket den Almægtiges skjold i lange år har været udbredt, det land, som Gud har begunstiget ved at gøre det til opbevaringssted for Kristi rene religion,—når dette land gennem sine lovgivere skal fornægte protestantismens principper og give den romerske frafaldsmagt støtte ved at gribe ind i Guds lov,—da er det, at syndens menneskes sidste værk vil blive åbenbart.“ Signs of the Times, 12. juni 1893.

Efter at den forfalskede konge i nord i vers fyrre, i 1989, havde besejret kongen i syd (det tidligere Sovjetunionen), erobrer han dernæst det herlige land (De Forenede Stater). I vers enogfyrre er ordet »lande« et indskudt ord og ikke fuldt ud korrekt, for ved søndagsloven er de »mange«, som styrtes, en klasse af mennesker, der kendte forskellen mellem syvendedagssabbatten og solens dag, før søndagsloven kom.

Sabbatens forandring er tegnet eller mærket på den romerske kirkes myndighed. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, yder derved hyldelse til den magt, ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets mærke er den pavelige sabbat, som verden har antaget i stedet for den dag, Gud har bestemt.

”Men tiden til at modtage dyrets mærke, sådan som det er angivet i profetien, er endnu ikke kommet. Prøvens tid er endnu ikke kommet. Der findes sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke undtaget. Ingen bliver fordømt, før de har fået lyset og har indset forpligtelsen i det fjerde bud. Men når dekretet udgår, som håndhæver den falske sabbat, og når den tredje engels høje råb advarer mennesker mod tilbedelsen af dyret og dets billede, vil skillelinjen klart blive trukket mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke på deres pande eller på deres hånd.

"Med hastige skridt nærmer vi os denne periode. Når de protestantiske kirker forener sig med den verdslige magt for at opretholde en falsk religion, som deres forfædre udholdt den hårdeste forfølgelse for at modsætte sig, da vil den pavelige sabbat blive håndhævet ved kirkens og statens forenede myndighed. Der vil komme et nationalt frafald, som kun vil ende i national undergang." Bible Training School, 2. februar 1913.

Den gruppe af »mange«, som bliver omstyrtet ved den snart kommende søndagslov, er dem, der vil blive holdt ansvarlige over for sabbatens lys, hvilket er det lys, der gives for den tid, som er et vendepunkt og en krise i både kirkens og nationernes historie. Denne gruppe er den laodikeiske adventismes kirke, som er nået til afslutningen på sin vandring i oprørets ørken. Det er dér, de for evigt udspyes af Herrens mund. Laodikeisk adventisme er dem, som blev kaldet til den tredje engels lys, enten ved det første Kadesh i historien fra 1844 til 1863 eller ved det andet Kadesh i historien fra 2001 til søndagsloven.

Og han siger til ham: Ven, hvordan er du kommet ind her uden at have bryllupsklædning på? Men han tav. Da sagde kongen til tjenerne: Bind ham på hænder og fødder, før ham bort, og kast ham ud i det yderste mørke; dér skal der være gråd og tænderskæren. For mange er kaldede, men få er udvalgte. Matthæus 22,12–14.

Den tredje engels røst, enten i 1844 eller 2001, var et kald til brylluppet. De „mange“, som omstyrtes ved søndagsloven, er de „mange“, som forkastede bryllupsklædningen, Kristi retfærdighed, og i stedet bliver en del af de ti kongers bryllupsfølge til Romerskøgen. Til det bryllup kan et menneske beholde sine egne klæder, for alt, hvad de behøver for at tage deres vanære bort, er at blive kaldt ved tilnavnet på skøgen, som hersker over de ti konger.

Og på hin dag skal syv kvinder gribe fat i én mand og sige: Vi vil spise vort eget brød og bære vore egne klæder; lad os blot kaldes ved dit navn for at tage vor vanære bort. Esajas 4:1.

De bestod ikke den første kostprøve, for de valgte at spise deres eget brød i stedet for himlens brød. De bestod ikke den anden prøve, hvor de skulle herliggøre Gud ved at åbenbare Hans karakter, men de valgte i stedet at bære deres egne klæder. De bestod ikke den tredje lakmusprøve, for de åbenbarede dyrets navn (karakter), eftersom de valgte at forkaste Kristi navn (karakter). Hensigten med, at Nimrod byggede en by (stat) og et tårn (kirke) i den første omtale af Babylon, var, at han

kunne gøre sig et navn.

Og de sagde: Kom, lad os bygge os en by og et tårn, hvis top kan nå op til himlen; og lad os gøre os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jordens flade. 1 Mosebog 11,4.

Navn er et symbol på karakter, og den profetiske karakter af det ottende dyr, som er af de syv, er den dobbelte natur i foreningen af kirke (tårn) og stat (by). I de sidste dages krise vil menneskene skille sig i to klasser.

„Der kan kun være to klasser. Hver gruppe er tydeligt mærket enten med den levende Guds segl eller med dyrets eller dets billedes mærke. Hver søn og datter af Adam vælger enten Kristus eller Barabbas som sin anfører. Og alle, som stiller sig på de troløses side, står under Satans sorte banner og anklages for at forkaste og hånligt behandle Kristus. De anklages for bevidst at korsfæste livets og herlighedens Herre.“ Review and Herald, 30. januar 1900.

Den ene klasse vil repræsentere dyrets billede, og den anden klasse vil repræsentere Kristi billede. Den ene vil være iført Kristi bryllupsklædning, og den anden klasse vil være iført „deres egne klæder“. Den ene klasse vil spise den himmelske kost, og den anden vil spise „sit eget brød“. Den klasse, som spiser sit eget brød og beholder sine egne klæder, repræsenterer de „mange“, som blev kaldet ved den tredje engels røst, og de er de „mange“, som omstyrtes ved den snart kommende søndagslov. Deres forsøg på at genløse deres fortabte tilstand, når deres karakterer bliver åbenbaret i søndagslovens krise, er det falske håb, at hvis de kan antage den romerske skøges navn, vil dette fjerne deres „skam“.

På den tid bliver de få, som er udvalgt, løftet op som banneret for de hundrede og fireogfyrre tusind, og der er derpå endnu en gruppe i vers enogfyrre, som da „undslipper“ den falske konge i nordens hånd. Det hebraiske ord, som i vers enogfyrre er oversat med „undslipper“, betyder at undslippe, som om det skete ved glathed, og definitionen formidler tanken om at holde et stykke sæbe i vandet, og på grund af sæbens glathed glider det ud af hånden. Det primære element i ordets definition, når det anvendes i det hebraiske sprog, er, at hvad end det er, som undslipper, er noget, der forud for undslipelsen havde været under kontrol af det, som det undslipper fra.

I vers 41 fuldbyrdes den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet.

„Protestanterne i De Forenede Stater vil være de første til at række deres hænder ud over kløften for at gribe Spiritualismens hånd; de vil række over afgrunden for at slutte hånd med den romerske magt; og under indflydelsen af denne tredobbelte forening vil dette land følge i Roms fodspor ved at nedtræde samvittighedens rettigheder.“ The Great Controversy, 588.

Når De Forenede Stater slår hånd med De Forenede Nationer og pavedømmet ved søndagsloven, er der en gruppe mennesker, som tidligere har været i pavedømmets hånd, og som da „undslipper“ den falske konge i nordens hånd. Disse mennesker blev tidligere holdt i den pavelige magts greb. Disse mennesker er ved Herodes' fødselsdagsfest repræsenteret ved Johannes Døberen, som da befandt sig i de romerske fangekældres fangenskab og ventede på død eller befrielse. Den klasse af mennesker, som undslipper pavedømmets fangenskab ved søndagsloven, er repræsenteret ved tre stammer og symboliserer således den trefoldige sammensætning af det moderne Babylon.

Netop på den tid kalder den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel disse mennesker til at flygte ud af Babylon, for at de ikke skal få del i hendes domme, som da skal til at begynde. Denne anden røst er Kristi røst, men den repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusindes røst, som da forkynnder den tredje engels budskab med høj røst. Når de undslipper hånden (et symbol på underkastelse), undslipper de den falske konge af nordens hånd, og da finder de den sande konge af nordens hånd.

På Karmels bjerg blev Ba'als profeter dræbt, og idet den maskuline falske guddom, som de repræsenterer, står for Staten, repræsenterer Ashtaroths profeter Kirken. Elias dræbte Ba'als profeter og identificerede således afslutningen på det sjette rige, skønt den frafaldne protestantismes religion, som den fremstilles ved Salome, stadig var repræsenteret. Salome, den frafaldne protestantisme, forfører som Salome Herodes, og de ti konger bliver enige om at indgå i en alliance mellem Kirke og Stat med det ottende hoved, som var af de syv hoveder. Salome er den, som den incestøse Herodes begærer i sit hjerte.

Men jeg siger eder, at enhver, som ser på en kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet hor med hende i sit hjerte. Matthæus 5,28.

Herodes' incestuøse begær i sit hjerte forenede deres kød i hans hjerte, og derfor blev han ét med Salome.

Derfor skal en mand forlade sin fader og sin moder og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét kød. 1 Mosebog 2,24.

Ved Herodes' fødselsdagsfest blev Herodes og Salome forenet, og Herodes, som var forbilledliggjort ved Akab, er overhovedet for de ti konger i nordriget. Ved den snart kommende søndagslov ender jorddyrets sjette rige, når hornene, der var blevet til ét horn, som repræsenterer sammenslutningen af Kirkens og Statens horn (dyrets billede), dræbes af Elias. Salome forfører da Herodes, bliver ét med ham og overbeviser ham om at give halvdelen af sit rige (den verdensomspændende Stat) til hendes moder (den verdensomspændende Kirke). Salome har da taget kontrol over Akab og hans ti stammer, for de ti konger er alle enige med hinanden.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har modtaget noget rige; men de får myndighed som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind og skal give deres kraft og magt til dyret. Åbenbaringen 17:12, 13.

Dyret, som de giver deres magt og styrke, er det dyr, som skøgen rider på. Dyret repræsenterer billedets karakter, som er foreningen af kirke og stat, med kvinden (kirken) som den, der har herredømmet i forholdet; for det er et latinsk ægteskab, hvor efternavnet er hustruens navn, og hvor kvinden hersker over manden i oprør mod det sande ægteskabelige forhold.

Til kvinden sagde han: Jeg vil i høj grad mangfoldiggøre din smerte og din undfangelse; med smerte skal du føde børn; og din attrå skal være til din mand, og han skal herske over dig. 1 Mosebog 3,16.

De ti konger er af ét sind og ét hjerte.

„Åbenbaringen 17,13–14 citeret. ‘Disse har én tanke.’ Der vil blive et universelt foreningsbånd, én stor harmoni, en sammenslutning af Satans styrker. ‘Og de skal give deres kraft og magt til dyret.’ Således åbenbares den samme vilkårlige, undertrykkende magt imod religionsfrihed, friheden til at tilbede Gud i overensstemmelse med samvittighedens bud, som blev åbenbaret af pavedømmet, da det tidligere forfulgte dem, som vovede at nægte at rette sig efter romanismens religiøse ritualer og ceremonier.

“I den krigsførelse, som skal føres i de sidste dage, vil alle de fordærvede magter, som er faldet fra troskaben mod Jehovas lov, forenes i opposition mod Guds folk. I denne krig vil sabbatten i det fjerde bud være det store stridsspørgsmål; for i sabbatsbudet identificerer den store Lovgiver sig selv som himlenes og jordens Skaber.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

De ti konger, hvis leder er Akab, eller Herodes, er blevet forført af Salome, Herodias’ datter. De Forenede Nationer, som ved søndagsloven forføres af Salome, den falske religion fra det frafaldne protestantisme, og som tidligere var det sjette rige i Bibelens profeti, overtager herredømmet over de ti kongers rige, som alle er enige om at give halvdelen af deres rige til katolicismens religion. De træffer denne enstemmige beslutning, for alle kongerne blev forført af Salomes forførende dans. De bliver enige om at lægge deres forenede styrke ind i arbejdet med at dræbe dem, der repræsenteres ved Johannes Døberen.

Dyret (De Forenede Nationer) regeres af en førstekonge (Jezebels datter). Jezebel havde ledet sin datter til at indlede det ægteskabsbrydende og incestuøse forhold til Herodes og de øvrige konger, for hun er skøgenes moder. Hun er sin egen datters ruffer. Herodes, Akab og De Forenede Nationer blev forført af den falske profet, som er De Forenede Stater. De Forenede Stater ophører med at være det sjette rige, når Ba’als profeter bliver dræbt, og Ashtoreths profeter (Salome) bliver straks den styrende magt i det syvende rige, idet det i verden gentager, hvad det netop har fuldbyrdet i De Forenede Stater.

Dyret er de konger, som står i et forhold til skøgens datter, og skøgen er den kvinde, som hersker over dyret. Jesus anskueliggør enden på en ting ved hjælp af begyndelsen på en ting. Ligesom Åbenbaringen kapitel syttens fremstilling af otte kongeriger åbnede de otte kongeriger i Daniels bog kapitel to, åbenbarer dyret og kvinden, som rider på dyret, endnu en profetisk sandhed, som er baseret på, at det første repræsenterer det sidste.

Åbenbaringen kapitel sytten er den sidste henvisning til bibelprofetiens riger og kræver derfor, at Daniels bog kapitel to, som er den første henvisning til bibelprofetiens riger, af profetisk nødvendighed ligeledes må fremstille otte riger, hvoraf det ottende rige var af de syv. Ligeledes må dommen over kvinden og dyret, som hun rider på, i kapitel sytten være fremstillet i den første dom over skøgen i 1798.

Engelen oplyste Johannes ved begyndelsen af kapitel sytten om, at han ville vise ham dommen over den store skøge og over dyret, som hun rider på. Første gang skøgen blev dømt, er med rette blevet forstået som 1798, da pavedømmet modtog sit dødssår, og endens tid indtraf. Men når en „endens tid“ fremstilles i den profetiske historie, er der altid to vejmærker symboliseret ved

personer. Arons og hans broder Moses' fødsel var endens tid i den historie. Disse to vejmærker foregreb Johannes Døberens fødsel og seks måneder senere hans fætter Jesus' fødsel og markerede således endens tid for den historie. Ved afslutningen af det halvfjerdsårige fangenskab, som er et forbillede på endens tid i 1798, er Darius og hans nevø Kyros de to vejmærker for endens tid. Sammen er de et forbillede på Reagan og den første Bush i endens tid i 1989.

1798, som var endetiden, da Daniels Bog blev åbnet i millerbevægelsens historie, identificerede den profetiske død for det politiske element af katolicismens dyr. Napoleons general Berthier gik direkte ind i Vatikanet, arresterede paven og gjorde en ende på den politiske myndighed hos katolicismens dyr. Et år senere, i 1799, døde den kvinde, som gennem århundrederne havde redet på dette dyr, repræsenteret ved paven, i fangenskab. Dommen over skøgen omfatter også dommen over det dyr, som hun benyttede til at herske over nationerne. Åbenbaringen kapitel sytten identificerer både dommen over dyret og også over skøgen, som hersker over og rider på dyret.

„Verden er fyldt med storm og krig og splid. Alligevel vil folket under ét hoved — den pavelige magt — forene sig for at modsætte sig Gud i hans vidners person.“ Testimonies, bind 7, 182.

Det ottende hoved, som er af de syv, er den pavelige magt, som hersker over dyret, der består af ti konger, som styres af skøgens datter, der rider på dyret. Elementerne i det ottende rige, som er af de syv, må ses i den ottende og sidste præsident, som er af de syv præsidenter, når dyrets billede dannes inden for De Forenede Stater. Kombinationen af de frafaldne horn af republikanisme og protestantisme må have et „hoved“, som hersker over dyrets billede, og den hersker vil være en diktator af ekstraordinært format.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

En sang eller salme af Asaf. Ti ikke, o Gud; vær ikke tavs, og vær ikke stille, o Gud. For se, dine fjender larmer, og de, som hader dig, løfter hovedet. De lægger listige råd op imod dit folk og rådslår imod dine skjulte. De siger: Kom, lad os udrydde dem, så de ikke mere er et folk, så Israels navn ikke mere ihukommes. For de har rådslået i enighed; de har sluttet forbund imod dig: Edoms telte og ismaelitterne, Moab og hagarenerne, Gebal og Ammon og Amalek, filistrene sammen med Tyrus' indbyggere; også Assur har sluttet sig til dem; de er blevet en arm for Lots børn. Sela. Salmernes Bog 83:1–8.